

Sygnatura akt II C 680/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. U.

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5714,36 zł (pięć tysięcy siedemset czternaście złotych trzydzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 5367,77 zł (pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt siedem groszy) od dnia 11 września 2017 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 346,59 zł (trzysta czterdzieści sześć złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 10 września 2018 roku do dnia zapłaty;

2. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 1223,29 zł (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia trzy złote dwadzieścia dziewięć groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2147 zł (dwa tysiące sto czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 680/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 22 września 2017 roku, powód P. S., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5.367,77 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w następstwie zdarzenia z dnia 10 sierpnia 2017 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swego roszczenia strona powodowa wskazała, iż w dniu 10 sierpnia 2017 roku w Ł. w wyniku najechania na ubytek w asfalcie jezdni na ulicy (...) na wysokości posesji numer (...) uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Właściciel pojazdu zgłosił szkodę Zarządowi Dróg i (...) w Ł., który przekazał sprawę swojemu ubezpieczycielowi. Towarzystwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. przedstawiła

powodowi kalkulację naprawy, z której wynikało, iż uznano szkodę w zakresie kwoty 2.229,93 zł brutto. Zgodnie z umową franszyzy zawartą pomiędzy ubezpieczycielem, a ubezpieczonym, (...) w Ł. ponosił odpowiedzialność za szkodę do kwoty 2.000 zł. Do dnia wniesienia pozwu powód nie otrzymał od pozwanego żadnej kwoty odszkodowania. Powód nie zgadza się z kalkulacją naprawy ustaloną przez pozwanego, wskazując iż rzeczywiste koszty naprawy pojazdu po szkodzie wynoszą 7.367,77 zł.

(pozew k. 2-4v, pełnomocnictwo k. 5)

W odpowiedzi na pozew z dnia 8 listopada 2017 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wyjaśnił, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwane Towarzystwo przyznało powodowi odszkodowanie w wysokości 263,43 zł, przy uwzględnieniu franszyzy redukcyjnej w wysokości 2.000 zł. Pozwany poinformował powoda o możliwości naprawy pojazdu zgodnie z własną kalkulacją w warsztatach jego sieci partnerskiej. Pozwany kwestionował kwotę dochodzoną pozvem jako nieuzasadnioną, argumentując iż refunduje jedynie koszty niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, natomiast poszkodowany powinien dążyć do zminimalizowania tych kosztów. Pozwany kwestionował prywatną wycenę przedstawioną przez powoda, wskazując iż uwzględnia naprawę uszkodzeń, które według rzeczoznawcy pozwanego nie miały związku ze zdarzeniem w postaci paska alternatora, osłony dolnej silnika, obręczy koła lewego oraz miski olejowej. Wymiana oleju i filtra oleju nie była również związana z następstwami zdarzenia. Pozwany kwestionował początek terminu, od którego powód uzasadnia naliczanie odsetek ustawowych za opóźnienie argumentując, iż o opóźnieniu można mówić tylko wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niespornego co do zasady i wysokości niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela.

(odpowiedź na pozew k. 32-35, pełnomocnictwo k. 44, odpis KRS k. 45-51).

W piśmie z dnia 31 sierpnia 2018 roku powód zmodyfikował powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 5.714,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot: 5.367,77 zł od dnia 11 września 2017 roku do dnia zapłaty i od kwoty 346,59 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty. Wyjaśnił, że rozszerzenie powództwa podyktowane zostało wnioskami opinii biegłego sądowego, który ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę 7977,79zł a ostateczne żądanie uwzględnia uiszczenie kwoty 263,46 zł przez pozwanego na rzecz powoda.

(pismo procesowe k. 96-96v)

W piśmie z dnia 11 września 2018 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa także w zakresie jego rozszerzenia.

(pismo procesowe k. 108-110)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 sierpnia 2017 roku w Ł. na ulicy (...) na wysokości posesji numer (...), M. J., kierująca pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wjechała w ubytek w nawierzchni jezdni. Właścicielem pojazdu jest P. S.. W wyniku tego zdarzenia uszkodzeniu uległ pojazd powoda. Droga w miejscu zdarzenia pozostawała w zarządzie Zarządu Dróg i (...) w Ł..

(okoliczność bezsporna)

Po zdarzeniu powód dokonał częściowej naprawy pojazdu w celu umożliwienia poruszania się nim.

(zeznania powoda k. 121-122 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 61)

W dacie szkody Zarząd Dróg i (...) w Ł. ubezpieczony był w Towarzystwie (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.. W umowie ubezpieczenia przewidziano franszyzę redukcyjną w wysokości 2.000 zł.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 11 sierpnia 2017 roku powód zawiadomił Zarząd Dróg i (...) w Ł. o szkodzie. Zawiadomienie tego samego dnia zostało przekazane ubezpieczycielowi.

(zawiadomienie o szkodzie w pojeździe k. 6, pismo k. 7-8, pismo w aktach szkody koperta k. 52)

W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany dokonał oszacowania zaistniałej szkody na kwotę 2.263,43 zł brutto i wypłacił na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 263,43 zł, uwzględniając kwotę franszyzy redukcyjnej.

(bezsporne)

W przesłanej powodowi przez pozwanego kalkulacji zawarto informację:

„w przypadku trudności z nabyciem:

- części oryginalnych w cenach podanych w niniejszym kosztorysie,
- materiałów lakierniczych w cenach podanych w niniejszym kosztorysie,

prosimy o kontakt z (...) S.A. – mail: (...)

lub pod nr telefonu: +48 22 272 00 08”

a nadto:

„przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody jest możliwe w sieci warsztatów współpracujących z Towarzystwem (...)

„ Towarzystwo (...) wypłaca odszkodowanie za naprawę tylko tych części, które zostały wymienione w załączonej kalkulacji kosztów (...)

(informacje w kalkulacjach k. 13 i k. 18)

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w następstwie zdarzenia z dnia 10 sierpnia 2017 roku wynosił 7.977,79 zł.

Wymiana oleju z filtrem oraz wymiana napinacza paska to naprawy o charakterze eksploatacyjnym, nie będące następstwem szkody.

Uszkodzenie paska wielorowkowego (alternatora) oraz uszkodzenie tylnej osłony jest następstwem przedmiotowego zdarzenia.

Uszkodzenie miski olejowej nie wymaga jej wymiany.

Sprawdzenie geometrii kół jest koniecznym zabiegiem weryfikującym stan zawieszenia po wjechaniu w ubytek asfaltu.

(opinia biegłego W. S. z zał. k. 66-94, opinia ustna k. 120-121)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, w oparciu o opinię biegłego W. S., oraz na zeznaniach powoda. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez

żadną ze stron. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej. Biegły sporządził opinię pisemną. Nadto na wniosek pozwanego biegły wydał opinię ustną uzupełniającą. Odnosząc się do zastrzeżeń pozwanego biegły wyjaśnił, że nie ma wątpliwości co do tego, że uszkodzenie paska alternatora jest następstwem zdarzenia. Brak jest w dokumentacji informacji o nadmiernym zużyciu paska, zaś na dostępnych biegłemu zdjęciach widać przerwany pasek. Cena opony, którą znalazł w ofercie internetowej biegły odpowiada tej, za jaką powód nabył oponę. Wyjaśnił też, że nie byłoby zasadne montowanie używanej opony, z uwagi na niepewność co do jej ewentualnych wad. Biegły zastosował potrącenia amortyzacyjne w przypadku tych podzespołów, które były zużyte. Biegły zastosował przy kalkulacji średnią stawkę za roboczogodzinę dla rynku (...). Opinia biegłego ostatecznie nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. W ocenie Sądu opinia biegłego W. S. jest rzetelna, wnioski w niej wyciągnięte znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym, na którym opierał się biegły, w sposób jasny i czytelny odpowiadają na postawione pytania.

W ocenie Sądu nie było konieczności wypowiedzania się przez biegłego na okoliczność kosztów naprawy przy uwzględnieniu udzielanych pozwanemu przez współpracujące z nim warsztaty rabatów. Okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki zdarzenia jest umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów oraz przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta.

Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza, co do zasady, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 roku, III CZP 99/04, OSNC 2005 rok, numer 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 roku, II CKN 353/99, nie publ.).

Odpowiedzialność zarządcy drogi oparta jest na zasadzie winy. Stosownie do przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Drogą publiczną jest droga zaliczona na podstawie ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych/t.j. 2013r., poz. 260/ do jednej z kategorii dróg, z której może korzystać każdy, zgodnie z jej przeznaczeniem. Ustawodawca dzieli drogi publiczne ze względu na ich funkcje na drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne. Drogi gminne stanowią własność gminy (art. 2a ust. 2 cyt. ustawy). Zarządcami dróg są dla dróg gminnych - wójt (burmistrz, prezydent miasta) (art. 19 ust. 2 pkt. 4 cyt. ustawy). Zarządca drogi, może wykonywać swoje obowiązki przy pomocy jednostki organizacyjnej będącej zarządem drogi, utworzonej odpowiednio przez sejmik województwa, radę powiatu lub radę gminy. Jeżeli jednostka taka nie została utworzona, zadania zarządu drogi wykonuje zarządca (art. 21 ust 1 cyt. ustawy). W dacie szkody drogą w miejscu zdarzenia bezspornie zarządził Zarząd Dróg i (...) w Ł..

Stosownie do treści art. 20 pkt. 4, pkt 10, pkt 11, pkt 12 i pkt 14 cyt. ustawy do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, przeprowadzanie okresowych kontroli stanu dróg i drogowych obiektów inżynierskich oraz przepraw promowych, ze szczególnym uwzględnieniem ich wpływu na stan bezpieczeństwa ruchu drogowego, oraz wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających, przeciwdziałanie niszczeniu dróg przez ich użytkowników, wprowadzanie ograniczeń lub zamykanie dróg i drogowych obiektów

inżynierskich dla ruchu oraz wyznaczanie objazdów drogami różnej kategorii, gdy występuje bezpośrednie zagrożenie bezpieczeństwa osób lub mienia.

Z kolei przepis art. 4 pkt 20 przedmiotowej ustawy zawiera definicję „utrzymania drogi”. Pod pojęciem tym rozumie się wykonywanie robót konserwacyjnych, porządkowych i innych zmierzających do zwiększenia bezpieczeństwa i wygody ruchu, w tym także odśnieżanie i zwalczanie śliskości zimowej. Nakaz utrzymania dróg w należytym stanie rodzi obowiązek zabezpieczenia dróg w taki sposób, aby nie stanowiły one zagrożenia dla osób korzystających z nich.

Obowiązkowi temu jednakże Zarząd Dróg i (...) w Ł. nie uczynił zadość w sposób należyty, tj. ogólnie wymagany w stosunkach danego rodzaju, co nie było kwestionowane przez pozwanego.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w kodeksie cywilnym. Odpowiada zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Zaś, w myśl natomiast art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez przywrócenie stanu poprzedniego bądź też zapłatę odszkodowania pieniężnego zależnie od wyboru poszkodowanego.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

W świetle utrwalonego poglądu i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma więc znaczenia prawna okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić.

Pozwany ponosił, że powód miał możliwość naprawy pojazdu po cenach wskazanych w jego kalkulacji, bowiem pozwany w oparciu o zawarte umowy o współpracy z zakładami naprawczymi, uzyskuje stosowne rabaty.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa Sądu Najwyższego poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku. Zgodnie bowiem z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r. w sprawie III CZP 32/03, M.Prawn. 2004/2/81 „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje

wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy).

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 roku (I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003, nr 5, poz. 64) stwierdzono, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu - nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej.

Niezależnie od tego, z przekazanej przez pozwanego powodowi informacji w przesłanej kalkulacji nie zawarto precyzyjnej informacji o możliwości naprawy w konkretnych warsztatach przy zastosowaniu określonych rabatów. Zawarta informacja jest na tyle ogólna, że nie mogła wywołać u powoda przekonania, o możliwości przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody po wyraźnie niższych kosztach. Nawet jednak gdyby takowa informacja była, to pozwany w przypadku pojazdu powoda kwestionował sam zakres uszkodzeń, a więc nie można by czynić powodowi zarzutu, że nie wybrał zakładu naprawczego współpracującego z pozwanym, bowiem pozwany nie zgadzał się na etapie postępowania likwidacyjnego na taki zakres naprawy, który uwzględniał wszystkie uszkodzone w wyniku zdarzenia elementy.

W rozpoznawanej sprawie, wysokość należnego powodowi odszkodowania winna odpowiadać rzeczywiście uzasadnionym kosztom naprawy spornego pojazdu. Powód miał bowiem prawo dochodzić od ubezpieczyciela, poza kwotą już wypłaconą, kwoty potrzebnej do dokonania pełnej ekonomicznie uzasadnionej naprawy pojazdu. Uwzględniając wypłacone już odszkodowanie w kwocie 263,43 zł oraz bezsporną kwotę franszyzy redukcyjnej w wysokości 2.000 zł, na rzecz powoda należało zasądzić od pozwanego kwotę 5.714,36 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy ustaloną przez biegłego kwotą odpowiadającą rzeczywistym kosztom naprawy pojazdu (7.977,79 zł), a dotychczas wypłaconym odszkodowaniem. Pojazd nie był używany w celach prowadzenia działalności gospodarczej. Dlatego też wysokość kosztów naprawy pojazdu winna odpowiadać kwocie brutto.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł, jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, na podstawie art. 481 § 1 k.c. Przepis art. 481 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. Zawiadomienie ubezpieczyciela o szkodzie rodzi po jego stronie obowiązek wszczęcia postępowania likwidacyjnego i spełnienia świadczenia w terminie 30 dni. Pozwany powziął wiadomość o szkodzie w dniu 11 sierpnia 2017 roku. Wobec powyższego żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 5.367,77 zł od dnia 11 września 2017 roku do dnia zapłaty było zasadne. Dodatkowo – zgodnie z żądaniem powoda - Sąd zasądził ustawowe odsetki za opóźnienie od kwoty 346,59 zł od dnia 10 września 2018 roku do dnia zapłaty, czyli od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo (k.115).

Nieuiszczone koszty sądowe, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa, to w przedmiotowym przypadku koszty opłaty od pozwu w wysokości 256 zł oraz stanowiące wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 853,52 zł i 113,77 zł, łącznie 1.223,29 zł. Biorąc pod uwagę wynik postępowania i zasadę rozliczenia kosztów, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 poz. 623), Sąd orzekł, jak w punkcie drugim sentencji wyroku.

O kosztach postępowania w pkt 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem na pozwanym spoczywa ciężar poniesienia powstałych w toku procesu kosztów. Łącznie koszty poniesione przez powoda wyrażają się kwotą 2.147 zł, w tym kwotą 30 zł opłaty od rozszerzonego powództwa, kwotą 1.800 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, kwotą 300 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego i kwotą 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. O wynagrodzeniu pełnomocnika powoda Sąd orzekł w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.), a o wysokości opłaty od pełnomocnictwa na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej” (tekst jedn. Dz.U. z 2016 poz. 1827).